

La Mel i el pot de rialles

La Mel tenia set anys i un nom que li esqueia perfectament: era dolça, curiosa i sempre enganxosa de tantes preguntes com feia.

Des que havia arribat el seu germanet nou, en Nico, alguna cosa dins seu s'havia remogut com un pot de mel sacsejat.

Abans, la mare i el pare només la miraven a ella.

Ara, semblava que totes les mirades —i les cançons, i les abraçades— anaven directes al petit farcellet adormit del bressol.

Una tarda, mentre la Mel dibuixava una abella gegant amb ales de purpurina, va sentir els seus pares rient al menjador amb en Nico.

I just aleshores, plop, una llàgrima li va caure sobre el dibuix.

—I si ja no m'estimen igual? —va pensar, amb el cor una mica encongit.

Aquella nit no va poder dormir.

Es va aixecar, va agafar la seva llanterna amb forma d'estrella i va baixar sigil·losament a la cuina.

A dalt de tot del prestatge, entre els pots de melmelada, en va veure un de molt estrany: un pot de mel amb una etiqueta escrita a mà que deia:

“RIALLES FAMILIARS — NO TOCAR (si no és que necessites recordar)”

La Mel el va destapar amb molta cura... i del pot en va sortir un Ja, ja, ja, ja!, tan fort que els gots van tremolar dins l'armari.

Un núvol daurat de rialles va omplir la cuina i va començar a mostrar-li imatges com si fossin bombolles de records.

Va veure la seva mare gronxant-la quan era un nadó.

El seu pare ensenyant-li a anar en bicicleta.

I després, a tots tres rient al sofà, coberts de farina per haver intentat fer un pastís.

Però la imatge més sorprenent va ser l'última: ella, una mica més gran, rient amb en Nico en un gronxador, tots dos coberts de gelat de maduixa.

—Ho veus, Mel? —va xiuxiuejar una veu dolça que semblava venir del mateix pot—.

La teva família no té menys amor ara... en té més.

El teu germà no ha vingut a prendre't res, sinó a afegir rialles noves.

La Mel va quedar-se mirant el núvol brillant de mel que s'esvaïa a poc a poc.

Després va tancar el pot amb un somriure i el va tornar al seu lloc.

L'endemà, quan en Nico es va despertar i va començar a plorar, la Mel va ser la primera d'apropar-s'hi.

Li va acariciar la maneta petita i li va dir fluixet:

—Tranquil, petit. Ja veuràs com amb tu les rialles seran dobles.

I la mare, que ho havia sentit des de la porta, va notar que aquell dia el sol entrava una mica més fort per la finestra.

Des d'aquell moment, la Mel va continuar sent la nena dolça i curiosa de sempre, però amb un secret: sabia que l'amor no es reparteix, es multiplica. I cada vegada que ho oblidava... obria una mica el pot de rialles per recordar-ho.